

ма той представляваше някакво митологическо същество, вестител на зло и добро, затова щом зачуеше отдалеч гласа му тя потреперваше, като че ли съдбата крачеше към нея. Наистина, той бе този, който ѝ бе донесъл писмата на любовта и славата, на унижението и надеждата, той бе донесъл записа и вестниците с името ѝ, написано сякаш върз плочи, които вечно ще траят. Сега тя чакаше новини от някакъв таинствен свят, далечен, сякаш отвъд пределите на действителността: писма от изследователя, който искаше да назове с името ѝ този нов свят. Но раздавачът миनावаше с чантата си, която издаваше някакъв особен шум, закачена на кожен каиш като чантите на ловджииите, и силно чукаше с хлопалото върху вратата на търговеца, като изваждаше цял куп писма и вестници.

Така измина хубавото лятно време: тя не се интересувахе дори от Антонино. За нищо не се интересувахе, освен за своите писания, осияни от светлината на тоя блян – най-хубавият от всички романи, които тя би могла някога да напише.

През октомври, както винаги, почна гроздоберът. Все пак не както винаги, защото майка ѝ, която заедно с Андрея бе построила някаква малка камена къщица в лозето им, под пинията, която вардеше самотна този голям, почти див като пустиня простор, бе решила да прекара там няколко седмици.

Само лозето развеселяваше окото със своите жълти и зелени квадрати, с няколкото си редици големи, ниски смокинови дървета, приятната, тъжна самота на местността: далечните планини се издигаха като голяма синя стена върз хоризонта. Някакъв изполичар-преселник дошъл от континента¹, обработваше още от времето когато бе жив бащата на Козима лозето, което той сам бе насадил, заедно с голямата бахча, която черпеше водите си в някакъв малък басейн, широк като езерце, заграден с тръстики и дива върба.

Мястото бе красиво: нещо като оазис сред пустоша на тая необработена, камениста равнина, която лятно време слънцето безмилостно журе

1/ В Сардиния наричат Апенинския полуостров – континента.